

Asılı kaldım ben orada

**Aileniz
yalan,
kendiniz
yalan, bu
dünya yalan.
Sadece o
duvarlardaki
dünyalar
var!**

BAHADIR BARUTER

Abdi İpekçi Caddesi'ne doğru giderken ayakların birbiriyle yarışıyor. Kalbim öylesine hızlı çarpıyor ki... Yeti-şebileceklermiş gibi onunla birlikte hareket etmeye karar vermiş zavallı ayakların. Oysa yerden kesilseler ve ben uçmaya başlasam bile kalbimdeki seslere yetişmek olası değil. Merdivenlerden aşağı inmeye başladığımda heyecanım gittikçe artıyor. Gittiğim yer: x-ist. Göreceğim sergi, Bahadır Baruter'in **Senin Ailen Bir Yalan Yavrurum** isimli sergisi. Adımımı atıyorum, kalbim duruyor. İnanmıyorsunuz değil mi? Daha biraz önce hızlı hızlı atan, ayaklarını harekete geçiren, içimde fırtınalar kopmasına neden olan, beni heyecandan heyecana sürükleyen kalbim, o kapının girişinde duruyor. Kapıdan çıkıp, merdivenleri turmanmaya başlayana kadar da sesi hiç çıkmıyor.

Tanımadığım bir sessizlik hali. Önce ödüm kopuyor, herhalde başka bir dünyaya geçtim diyorum. Sonra yavaş yavaş hoşuma gidiyor bu geçiş. Baruter'in kurduğu dünya, o dünyanın içindeki başka başka dev gibi dünyalar, içinde yaşadığım ilk kez fark ettiğim başka bir dünya... **Yolun Sonu** isimli eserin karşısında ne yaptığımı bilmeden duruyorum uzanca bir süre. Ben tanyorum onları. Bana bakan o iki kadının kim olduklarını biliyorum. O banyo, arkadaki fayanslar, duş perdesi bile tanıdık. Ne alakası var demeyin, tanyorum. Başka bir dünyadaki ben olabilir miyim o kadınlar? Kafamı çeviriyorum kendi sessizliğimin içinde. O oğlan çocuğu, o küçük kız, sofradaki herkes... Ben onların sanki. Daha önce onlar olmuştum. Abdi İpekçi'den dönerken, merdivende sesini tekrar duyduğum kalbime acıyorum bu kez. Ayakların sürünüyor, kalbim atsa mı, atmasa mı? Beynim ele alıyor bütün vücudumu. Beynimin beni götürdüğü yer x-ist'in duvarları. Zaman durdu, asılı

kaldım ben orada.

Ben bir sergiye gittim. Duran kalbimle, orada ne yaşayıp yaşamadığımdan emin olmadığım halimle size o sergiyi anlatacak değilim. Neler hissettin? Bilmiyorum. Neler düşündün? Bilmiyorum. Beğendin mi? Beğenmedin mi? Bilmiyorum. Şimdi oturdum düşünüyorum: O kalp nasıl durdu, nasıl ben oradaki herkesi tanıdım, nasıl oldu da o dünya beni yok edecek kadar çarpıldım, bilmiyorum.

Baruter'in dünyası

Döndüm, kahverengi bir masanın başına oturdum, elimde emanet bir kâğıt, yazamıyorum. Kendime geldiğim anı hatırlıyorum yalnız. Mozart'ı dinliyorum. İçime doğru yürümeye başladı notalar. Kafamı kaldırıyorum, sanki çıkıyorum Baruter'in dünyasının içinden. O albüm dönerken de orada değilmişim demek. Piano Concerto No.23 K488. II. Adagio yazısını işaret ediyor bir parmak bana doğru.

Nereye gittiğimi bilmediğim o dünyadan o müzikle çıkıyorum. Bahadır Baruter'in sergisi 13 Ekim'e kadar devam ediyor. Henüz o dünyayı görmeyenlere birkaç sözüm olacak: **Gideceğiniz yeri bilemeyeceğiniz o kapıdan girmeye hazır mısınız?** Kalbim durdu diyorum ve şaka yapmıyorum, bununla başa çıkabilecek misiniz? Şimdi ben görmeyen herkesin gözleriyle o dünyayı tekrar görmek isteyecek kadar oradayım, yani bir anlamda çıktım dediğim dünyadan çıkamamışım, sizin de başınıza gelirse diye korkmuyorum musunuz?

Üzerime düşeni yapıp sizi uyardım. Gerisi size kalmış. Bari sizi etkileyecek başka bir şeyi yanınızda bulundurun. İyi bir film, müzik, kitap... Artık ne olursa. Yoksa aileniz yalan, kendiniz yalan, bu dünya yalan, sizin varlığımız bile yalan. Sadece o duvarlardaki dünyalar var!